

NARRACJA II

*sukna nóż brzucha, więc po rękę sięga
- mammocze siwy i sięga do kieszeni po szlugi.
są kolejki, które co kilka minut szatują krajobraz,
jest szeroki, betonowy murek, jest wypoczynek.
siwemu pasują te okolice, więc mówi mało.*

*liście furkoczą na wietrze, rozganiają smród
i migielkę chesterfieldów, w której gnieździ się mały budda.
siwy odchrząka i spłuwa. wierzy w paczkę
dwudziestu buddystów, z których każdy odda życie
za dwa palce i strużkę ognia.*

*ktoś rzuca, że ten wiersz nie posiada rytmu.
siwy spogląda na nas i niedowierzka.
wystarczy, że chwilę pomilczy i już robimy syf.
borges miał język w malym palcu a rytm w dupie, twierdzi.
za chwilę nadjeżdża kolejka i znów robi się cicho*

BALLADA O TRUPIE

*clue tego zdania to trup. trup nie udaje,
jest w środku. mamy to szczęście,
możemy się przyznać, przyłożyć ucho,
zastukać i stwierdzić: ni hu hu po tchu,*

*ni slychō bicia, i tylko po sali wleczę się
echo, słowa pcha wózkiem z pościelą
po zmarnym, brudnym po zmarnych jest pościel
i echo się wleczę jak smród.*

*rację miał trup, że nic nie zostawię –
płotno białutkie, aż w oczy zaszczypte,
z szafki przy łóżku sprzątną owoce,
szafkę opróżnię, ciało ukryję ze wstydem.*

*jeszcze raz zerkną na puste posłanie,
tym razem czulej pomysł o trupie,
i tza się zakręci - ciężka, niezdarna,
i wspólnie nad wielkim zapłaczą porządkiem*

ERZÄHLUNG II

*das messer sucht den bauch, also greifts nach der hand
– murmelt der graue und greift nach den kippen in seiner tasche.
es gibt züge, in abständen, die die landschaft zerschneiden,
es gibt diese breite betonmauer, es gibt zeit für pause.
der graue findet die gegend okay, also spricht er nicht viel.*

*die blätter flattern im wind, vertreiben den gestank
und den rauchschleier der chesterfields, in denen der kleine
buddha wohnt. der graue hustet ab. er glaubt an diese schachtel
mit den zwanzig buddhisten, von denen jeder für einen
fingerabstand stirbt, und ein kleines, hölzerne flämmchen.
irgendwer haut raus, das gedicht hat doch gar keinen rhythmus.
der graue schaut uns lange an und glaubt's nicht.
kaum schweigt er mal für paar sekunden, schon versauen wir alles.
borges hatte die sprache voll drin, auf den rhythmus geschissen, findet er.
dann fährt der nächste zug durch und es wird wieder still.*

BALLADE ÜBER EINE LEICHE

*schlüssel dieses satzes ist die leiche. die leiche macht uns
nichts vor, sie ist da, mittendrin. und wir dürfen dabei sein,
sie genau betrachten, an ihr lauschen, anklopfen
und feststellen: luft raus, aus die maus,*

*kein herzschlag zu hören, nur das schleppende echo
der schwester, die den wagen mit der wäsche
des toten schiebt, dreckig ist die wäsche der toten,
und das echo schleppt sich wie gestank.*

*die leiche hatte recht, sie werden nichts dalassen –
das weiß des lakens blendet die augen, sie
entsorgen das obst, räumen das nachtschränkchen leer,
decken den totenkörper verschämt zu.*

*ein letzter blick auf das verlassene lager,
diesmal mit mehr gefühl für die leiche, sie werden
ein tränchen vergießen, unbeholfen und schwer,
und die große ordnung gemeinsam beweinen.*

TYBER

sobie, tobie i komu tam

*proponują porządek: pobierać latawiec,
postery dawnych bohaterów zwinąć w rolkę.
do piwnicy znieść: rowerek, apteczki z lego,
kolorowe puszki z biblijnego rfn wyrzucić.
cały drobny majdan, co zagraça przejście,
przesunąć pod ścianę. z piwnicy przynieść:
kilka stołów na zimę, połowe łóżko, koc.
systematycznie wchodzić w przyszłość.
opowiedzieć się wreszcie za szczęściem,
jakie jest, a nie jakiego się szuka. między
piwnicą a schodami przeżyć tragedię.
jedną z tych niewielkich, choć dosyć dużą*

POSTACI BIBLIJNE

*ten przypadek ma swoją nazwę: popelniaż
niebawem odmieni ciebie i mnie i wtedy
spadną kaluze przez które będziemy udawać carla lewisa
jak wygrywał swój czwarty medal na olimpiadzie
wyobrażasz sobie tak tęsknić że umrzej?
pomyślimy wówczas będąc z tego dzieci
zawsze są jakieś dzieci nie zawsze są rodzice
jeszcze przez chwilę będziemy się kołysać
pełni jak bóg opustoszały jak katedra*

TIBER

für mich, für dich und wen immer

*man schlägt ordnung vor: die drachen einsammeln,
die poster der alten helden einrollen.
in den keller schaffen: das kinderfahrrad, die legoapotheke,
die bunten dosen aus der biblischen BRD weggeschmeißen.
den ganzen kleinkram zur wand schieben,
der den durchgang versperrt. aus dem keller mitbringen:
eimachgläser für den winter, das feldbett, eine decke.
systematisch in die zukunft eintreten.
endlich für das glück optieren
das ist, nicht für jenes, das man sucht. zwischen
keller und treppe durch eine tragödie gehen.
eine von diesen kleinen, die aber total sind.*

BIBLISCHE GESTALTEN

*dieser fall hat seinen namen: vergehnitiv
demnächst dekliniert er dich und mich und dann
verschwinden die pfützen über die wir carl lewis spielen
wie er seine vierte olympische medaille gewinnt
kannst du dir das vorstellen soviel sehnucht dass du stirbst?
wir werden denken irgendwann entstehen daraus Kinder
es gibt immer irgendwelche Kinder Eltern nicht immer
ein weilchen werden wir noch da schaukeln
voll wie Gott leer wie Kathedralen*

ZNIKNIĘCIE

WIERSZ O LEŻENIU W ŁÓŻKU RAZEM

*wiersz o leżeniu w łóżku razem rozpoczyna się
w gdańsku na dworcu głównym. jest późno,
właściwie rano i dopiero teraz widać,
jak niewiele się od wczoraj zmieniło.
gołębie, dworskie obszaduchy, ganią się po gzymach
jak dzieci; czerwona cegła nadal jest czarna
i kruszec jakby była z węgla.
sokiski po raz ostatni pana proszą, aby nie niszczą własności spółki,
bo gdzie się wszyscy podzielają, i ja też
sie boję, więc wracam do gołębi, a ty, a ciebie
jeszcze nie ma i czuję się całkiem jak kot z tego wiersza,
bo nawet nie wiem czy będziesz.
przychodzi mi do głowy pomysł, oba pomysły.
wkładam czapkę i kręczę się jeszcze chwilę*

*zaczyna się od wyjścia na balkon. mówię sobie:
na końcu tego pokoju jest balkon. można spróbować
wyjść, przewietrzyć się, może coś więcej.
poddychać, chociaż nie. zazębić się jak te chude
barierki, które mnie trzymają. nie uwierzęs,
ale słupek w gdańsku wskazuje minus trzydziestki.
zima dopadła nawet najlepiej ubranych,
nawet najlepiej ubranych, co jakby nas zbliża.*

*tutaj, w gdańsku, sprawy mają się tak: nic nie jest
na swoim miejscu, wszystko jest gdzie indziej.
nie ma cię kolejny miesiąc, kolejny miesiąc
przewala się po mnie jak złóż: podobno była wojna,
podobno rozstrzelano wszystkie ucieczki.
miałem ci napisać, że już w porządku. dużo wychodzę,
powoli wracam do siebie. próbuję odespać,
tylko ten wiecznie cieknący kran jest za głośno.*

*zaczyna się zniknięciem. nie panikuj, mówię sobie:
rzeczy dzieją się nadal. śniadanie, studia,
przyszłość, że mogę zaczekać, bo nic nie jest
na pewno. że zaczekam, a kiedy znów nie przyjdiesz,
wyjdę na balkon odszukać cię gdzieś
pomiędzy dworcem a napisami kołatkowymi,
upewnić się, że to, czym bolisz, ten mały kamień
między palcami w bucie, to wciąż nagroda*

DAS VERSCHWINDEN

*es beginnt mit dem rausgehen auf den balkon. ich sage mir:
wo daszimmer aufhört, ist ein balkon. man könnte versuchen
rauszugehen, luft schnappen, vielleicht irgendwas mehr.
ein bisschen atmen, obwohl sich erkälten wie dieses dürre
geländer, das mich hält. du wirst es nicht glauben,
aber das danziger thermometer zeigt minus dreißig grad.
der winter hat selbst die bestangezogenen erwischte,
selbst die bestangezogenen, da sind wir einander fast nah.*

*hier in danzig sieht es so aus: nichts ist da,
wo es hingehört, alles ist anderswo. ein weiterer monat,
in dem du nicht da bist, ein weiterer monat,
der mich überfährt wie ein panzer. angeblich war krieg,
angeblich hat man alle fluchten erschossen.*

*ich hatte dir schreiben wollen, dass es jetzt okay ist. ich gehe
viel raus, komme langsam zu mir. versuche nachzuschlafen,
stört nur der lärm von diesem ewig tropfenden wasserhahn.*

*es beginnt mit dem verschwinden. keine panik, ich sage mir:
alles findet weiterhin statt. das frühstück, das stadium,
die zukunft. dass ich warten kann, weil nichts ist, nichts
sicher ist. dass ich warten werde, und wenn du wieder nicht
kommst, gehe ich auf den balkon raus und suche dich
irgendwo zwischen bahnhof und abspann, um mich zu
vergewissern, dass auch das, womit du wehest, dieses steinchen
im schuh, zwischen den zehen, immer noch eine belohnung ist.*

GEDICHT ÜBER DAS ZUSAMMEN IM BETT LIEGEN

*das gedicht über das zusammen im bett liegen beginnt
auf dem hauptbahnhof in gdańsk. es ist spät,
eigentlich früh und erst jetzt ist zu sehen,
wie wenig sich seit gestern verändert hat.
die kackvogeltauben jagen sich über die mauerseimse
wie kinder; die roten ziegel sind immer noch schwarz
und bröckeln wie kohle. die bahnhose bittet sie
ein letztes mal, das gemeinschaftseigentum nicht zu zerstören,
denn wo kommen wir da hin. und ich fürchte
das auch, also kehre ich zu den tauben zurück, und du, und du
bist noch nicht da und ich fühle mich wie der kater aus
diesem gedicht, weil ich nicht mal weiß, ob du da sein wirst.
jetzt habe ich einen einfall, beide einfälle.
ich setze die mütze auf und lauf noch eine weile rum.*